

KIEHŐELLY

Húsvét 2021

A SZENTENDREI REFORMÁTUS
EGYHÁZKÖZSÉG KIADVÁNYA
MEGJELENIK NEGYEDÉVENTE

ISTENTISZTELET A COVID IDEJÉN

HOGYAN ÉLTEM MEG...

AZ IGEHIRDETÉST,
AZ IGEHALLGATÁST,
A KÁNTORI SZOLGÁLATOT,
AZ ÉNEKLÉST,
AZ IMÁDSÁGOT,
AZ ÚRVACSORÁT,
AZ ADAKOZÁST,
A KÖZÖSSÉGET,
AZ IFIT

REMÉNY NÉLKÜLI REMÉNYSÉG
MEGÚJULT AZ IRATTERJESZTÉS
KÖNYVAJÁNLÓ

Jövel Urunk Jézus!

*„Aznap, amikor beesteledett, a hét első napján, ott, ahol összegyűltek a tanítványok, bár a zsidóktól való félelem miatt az ajtók zárva voltak, eljött Jézus, megállt középen, és így szólt hozzájuk: Békesség nektek! És miután ezt mondta, megmutatta nekik a kezét és az oldalát. A tanítványok megörültek, hogy látják az Urat. Jézus erre ismét ezt mondta nekik: Békesség nektek! Ahogyan engem elküldött az Atya, én is elküldelek titeket. Ezt mondva rájuk lehelte, és így folytatta: Vegyetek Szentlelket! Akiknek megbocsátjátok a bűneit, azok bocsánatot nyernek, akikéit pedig megtartjátok, azoknak a bűnei megmaradnak.”
Jn 20,19-23*

A hír terjed, most nem kell médiakampány hozzá. Akihez eljut, az megáll. Mert már a gondolat is, hogy Jézus feltámadt és él, olyan elképesztő, hogy megakasztja az életet. Ha ez igaz, akkor többé semmi nem az, aminek eddig hittük. Létezik, hogy nem a halál az élet vége? Akkor nem érhetjük be az életünkben csak azzal, amit a két kezünkkel meg tudunk ragadni! Ha ő valóban él, akkor az nem jelenthet mást, mint azt, hogy Isten igazsága győzött a bűn fölött. Mert a halál a bűn zsoldja. (Róm 6,23) A halál nem önmagában létezik, hanem csak mint következmény, mint a bűn büntetése. Ha ez így van, akkor ez azt jelenti, hogy nem az élet végessége a legnagyobb kérdés az ember számára, hanem az igazsága vagy a romlottsága. Ha nincs többé ereje a halálnak, akkor ez azt kell jelentse, hogy a bűn hatalma megtört. A szeretet törte meg. Jézus bocsánatot szerzett egy-

szer s mindenkorra életének árán. Akik ismerték Jézust, azok megállnak. Azután megkeresik egymást, hogy megbeszéljék mindezt, mert "akkor most mit jelent élni"? A bizonyosságot, az új élet kérdéseire a választ mégsem magukban találják meg. Nem a közösség formálja át, készíti fel őket egy másfajta életre, hanem az istentisztelet! Az, hogy "Jézus megáll a középen", amikor együtt vannak. A világ mit sem sejt arról, amit megélnék: "ez is csak egy újabb hét első munkanapja, még egy vasárnap a végtelen sorban". De a tanítványoknak ez a legnagyobb ünnep: az élet csúcspontja, a találkozás Istennel! Minden ebből meríti értelmét, minden itt méretik meg, mindenre itt adatik vigasztalás, feloldozás. A feltámadt Jézus szavai - "Békesség nektek!" - nem az üdvözlés szokásos formája, hanem forrás, amin keresztül Isten békessége mindent helyreállít. Több ez, mint a szombat, több ez, mint amit a zsinagóga hirdetni tud. Az első vasárnapi istentisztelet óta Jézus követői mindig ezzel a reménységgel jönnek össze: találkozni az Úrral, venni a Szentlelket, megélni Isten békességét, ami megtisztít, helyreállít, megvigasztal, megtart. Az istentisztelet immár nem a hét lezárása, hanem a kezdet: az életünk, munkánk, kapcsolataink minden kérdése, feladata ebből meríti értelmét, igazságát. Hétről hétre, évről évre ebben erősítjük meg magunkat: "a feltámadás valóság; az élet és a világ már nem az, ami Jézus előtt volt; a bűn és a Gonosz ereje megtört; van remény; nincs más utunk, mint a szeretet!"

folytatás a következő oldalon

Jövel Urunk Jézus!

A mi gyülekezeti életünknek is a vasárnap a középpontja. Istentiszteletünk a maga liturgiája szerint találkozás, párbeszéd Isten és az ember között. Isten megszólít, mi pedig felelünk. Ránk köszön "kegyelmével és békességével" (köszöntés), és mi dalra fakadunk (fennálló ének). Dicsérjük őt, és keressük szavát, üzenetét (főének). Ha megszólal az írott ige (felolvasás), mi imádsággal felelünk rá, kérve a Szentlélek munkáját, világosságát (prófétai imádság). Ha megszólít a hirdetett ige (prédikáció), énekelve is és csendben is, magunkban is, de közösségekben is válaszolunk, együtt mondjuk az imádságot azzal, aki vezet (ráfelelő ének és közbenjáró imádság, Miatyánk). Mindezt a kapcsolatot csak elmélyíti, ha van keresztelő vagy úrvacsora, mert akkor nemcsak halljuk, de látjuk és érezzük is Isten kegyelmének valóságát (sákramentumok). A hétköznapi életünk rendje, az egymással való közösségünk formája

és ideje, a közös teherviselés, azaz az adakozás, nem egy másik világ beszüremkedése az istentiszteletre (hirdetések), hanem épp fordítva, a Jézus által megújult élet kiáradása, térhódítása a világban. Hogy máshogy indulnánk el a hétre, mint "kétszeres imádsággal", azaz énekel (záró ének)? És végül, miből merítenénk mindehhez az erőt, ha nem Isten áldásából (áldás)?

Ebben a húsvéti számban az istentiszteletünknek ezeket az elemeit vesszük sorra, úgy, ahogy azt a mostani járványhelyzetben megéltük, megélhettük. Most jobban tudjuk, mint valaha: még várjuk a teljeséget, még várjuk reménységünk valóságát, a bűn, a betegség, a halál végső halálát, elmúlását. De éppen ezért most van szükségünk igazán a feltámadás húsvéti reménységére is. Jövel Urunk Jézus!

Harmathy András
lelkipásztor

Hogyan éltem meg a Covid idején...

... az igehirdetést

Úgy egy évvel ezelőtt egy barátom azt mondta, hogy fel kell készülnünk arra, hogy be kell zárni a templomainkat, és valahogy meg kell majd oldani, hogy mégis eljusson Isten igéje az emberekhez. Emlékszem, hogy határozottan tiltakoztam, és azt mondtam, ez nem fordulhat elő, a templomnak nyitva kell lennie vasárnap minden időben! Alig telt el két hét, és ott álltunk az üres templomban; kamerák és egy kis szolgáló csapat között megrendültem vártam, hogy megszólaljon a harang. Nekem kellett imádkozni az igehirdetés után, és bizony összetört szívemből előtörték a könnyek. „Uram, könyörülj rajtunk!”

Erőt adott a sok visszajelzés, hogy bár a templom üres, a virtuális térben mégis együtt vagyunk Isten színe előtt. Így mikor az igehirdetés szolgálata esett rám, már tudtam, hogy ha a kamerába nézek, szembenéz velem sok-sok kedves testvérem; láttam a könnyes szemüket, a mosolyt az arcukon, a megértés csillogását a szemükben. És éreztem az ölelést, a kézfogást, ami annyira hiányzott. Az is igaz, hogy nagy segítség volt, hogy sohasem egyedül kellett a kamerával szembenézni, és úgy hirdetni az ígét, mert mindig volt ott egy szolgáló csapat, akikkel szolgálatban össze tudtunk kapaszkodni, egymást bátorítani, erősíteni.

Most, hogy korlátozott létszámmal és lehetőségekkel lehet jönni istentiszteletre, és látok a maszkok fölött szempárokat, nem felejtkezem meg azokról sem, akikkel a kamerán keresztül kacsinthatunk össze, és végtelenül hiányoznak. Ezért a szívemben ott vannak még azok a könnyek és az imádság: „Uram, könyörülj rajtunk!”

Harmathy Andrásné Ágota
beosztott lelkipásztor

... az igehallgatást

Isten szólt: Legyen!

És megteremtette a teret és az időt: lett a téridő. A tér és az idő összefonódásának rejtélyét Albert Einstein foglalta formulába. Híres relativitáselméletét négy dimenzióhoz rögzíti. Az események egy adott térben és a hozzá rendelt időben játszódhatnak csak le, az észlelésük pedig attól függ, hogy mi mikor, hol vagyunk.

A tavalyi évtől újból összekuszálódott e letisztázottnak vélt fogalom. A téridő jelentése a minden-

napi életben megváltozott, úgy tűnhet, a téridő széthasadt. Új fogalmak kerültek be az életünkbe: virtuális tér, szimultán esemény, online jelenlét vagy offline óra, igehirdetés. Az események nagy része a virtuális térbe került.

Hallgathattunk igehirdetéseket úgy, hogy sem térben, sem időben nem voltunk jelen. Éppen ezért én az időbeli szétválást nem engedtem meg magamnak. Ha már nem lehetünk együtt egy térben, legalább az idő ne válasszon el egymástól. Örültem, hogy részt vehetek az istentiszteleteken, bibliakörön, csendes hétvégén. Vártam, készültem rá. Persze, hiányzott a szemkontaktus, a beszélő finom rezdülései, hiányzott, hogy nem tudtam visszajelezni, hogy itt vagyok, köszönöm, hallom, amit mondasz, és a szó nemcsak a fülemig ér. Ősszel már kombinált megoldás is lett: a bibliakörbe és a csendes hétvége programjaiba online és offline is be lehetett kapcsolódni, a valós térben virtuálisan ott lehettünk. Ez nagyon furcsa volt, kész helyzetbe csöppentünk a testvérekkel, és erre nem voltunk felkészülve.

Nekünk, igehallgatóknak van erős összekötő kapcsunk: Isten Lelke, aki kezdettől fogva ott lebegett a vizek fölött. (1Móz 1,1-2) A teremtés során mindannyiszor Isten szólt, és létrejött a Világegyetem, az ember, hogy legyen, aki hallgatja, hallja, szívébe fogadja, megtartsa Isten beszédét.

A hit tehát hallásból van, a hallás pedig Krisztus beszéde által. (Róm 10,17)

Mert bár Isten Igéjét valóban a templomban vagy otthon a fülünkkel hallgatjuk, de az embernek van egy belső hallása is. Hallgathatunk a lelkünkkel is. És ez a lélek hallhatja meg Krisztus hívását, ahogy Ő Lelkén keresztül szólongat minket. Ebben van a csoda, a titok, amellyel Isten elhívja az embert. Erre az ember hittel válaszol: helyreáll a téridő.

Gyimesi Éva

Hogyan éltem meg a Covid idején...

... a kántori szolgálatot

A tavaly tavaszi egészségügyi vészhelyzet felforgatta életünk számos területét. Át kellett szerveznünk munkánkat, kapcsolattartásunk formáit barátainkkal, családunkkal. Ebben a helyzetben kiváltsággént éltem meg, hogy a szentendrei református gyülekezet online istentiszteleteinek szolgáló csapatában részt vehettem. Nem kevesebbet jelentett ez a szolgálat, mint hogy akkor is eljuthattam templomunkba, amikor mások csak otthonról követhették az istentiszteleteket. Azokon a hétvégéken, amikor a nem szentendrei illetőségű gépkocsiknak még parkolni sem volt szabad a város közterületein, Budakalászról érkezve ugyanott hagyhattam az autót, mint máskor, hogy sietve odaérjek a templomunkba.

Az istentiszteleten játszó orgonista legfőbb öröme, ha a gyülekezet lelkesen énekel, és a kettő, az „ének- és orgonahang” egymást erősítve könyörög, válaszol az igehirdetésre, és hálát ad az Úr Istennek. A zengő teli templomok manapság hiányoznak, és talán még sokáig nélkülözniük kell őket. Mégis, amikor a lelkész testvérek hangjához társulva, csendesebb hangszíneket választva megszólaltathattam az orgonát, ajándéknak éreztem, hogy a legnehezebb helyzetben is folyamatos lehet az istentiszteletek megtartása.

Az online közvetítések és a visszanezhetőség fokozott felelősséggel töltött el, igyekeztem jobban előkészülni, új kísérleteket is keresni, az igehirdetéshez illő elő- és utójátékokat választani. Megesett, hogy otthon újrhallgattam, jól hatott-e az orgonajáték egy-két eleme.

Nagy örömmel tapasztaltam otthon is, hogy egy online istentisztelet is adhat teljes lelki élményt. Addig is, amíg végre újra mindannyian személyesen dicsérhetjük Istenünket a gyülekezet közösségében.

Farkas Zoltán

... az éneklést

Hogy mit jelent nekem az éneklés, azt a járványhelyzet nem változtatta meg, talán csak hangsúlyosabbá tette.

Nekem az éneklés lételem, mint hálnak a víz. Nagyon sokszor szól bennem valami: népdal, zsoltár, dicséret, karének. Nincs rádió az autóban, az utakat végigénekelem. Gyakran más helyzetekben is megfedlekzem magamról, mások jelzik, hogy önkéntelen dúdolok. Nekem az éneklés önkifejezés, jelzés arról, hogy vagyok. Arról is, hogy hol vagyok, miben vagyok éppen: egy kalotaszegi hajnali keserédes hangulatában, egy zsoltár örömében, egy dicséret reménységében – ebben vagyok éppen, itt találtok, ha keresnétek... Nekem az ének az egyedül létben sem magányos. Nekem az ének közösségre hív: halld meg a hangom, tedd hozzá a tiédet – ne legyünk egyedül.

Nekem az ének: templom. Testvéri közösség „Istentől megáldott, drága kötőanyaga” (Csomasz Tóth Kálmán). Egyező hitünknek kifejezője, hitvallás, bizonyoságtétel, dicsőítés. A dicsőítő éneklés segít, hogy önmagamról, a világ dolgairól, a fenyegető elemekről, a körülményeimről valaki nagyobbra fordítsam a tekintetemet, és belehelyezkedjek az Ő rendjébe, szeretetébe, gondviselésébe. Amikor Istennek énekelek, átadom neki a hatalmat (nem mintha nem lenne amúgy is az Ővé...) és rábízom magam jószágára.

Nekem az éneklés szolgálat. Valami, ami nekem is kegyelemből adatik, de továbbadva másoknak is evangélium lehet. Nekem az éneklés: lélek(zet). „Erőm és énekem az Úr!” (2Móz 15,2)

Kovály Erzsébet

... az imádságot

A vírus jött. Nem kérdezett, hogy akarjuk, vagy nem, kész tények elé állított bennünket. Szinte semmit nem tudtunk róla, csak a korlátokat láttuk magunk körül. Hogyan is lesz az istentiszteletünk ezután – jött a kérdés. Milyen lesz, ha nem találkozhatunk, nem ölelhetjük meg egymást, nem hallhatjuk a harangszót, az orgonaszót, és nem láthatjuk a testvéreket?

Azután e rémálomból felébredve örültem, hogy van internet, és mégis láthatunk, hallhatunk és részt ve-

Hogyan éltem meg a Covid idején...

hetünk az istentiszteleten. Felsejlett bennem, hogy Istennél nincs tér és idő, Szentlelke úgy összekovácsolhat bennünket, mintha fizikailag is együtt lennénk, mert Krisztusban egy test vagyunk, melynek Ő a feje.

Nekem sokat segített az első videó, hogy a lakásunk legyen megszentelt hely, öltözzünk ünneplőbe, és lélekben is készüljünk az Úr elé. Tudom, hogy ennek egyetlen módja, ha Őt hívjuk segítségül. Kezdem megérteni, miért is adta Isten olyan sokszor elém azt az igét: „Ha az Úr nem építi a házat, hiába fáradoznak az építők” (Zsolt 127,1). Vagyis igazi áldás csak akkor lehet, ha Ő munkálkodik. Nélküle üres és hiábavaló a mi erőlködésünk.

Igyekeztem, készültem! Kértem, áradjon a Lélek, mint egy sebes folyam, úgy, hogy tetőtől talpig töltőn be bennünket, töltsse be az ige hirdetőjét és bennünket, hallgatókat. Órá van szükségünk, az Ő vezetésére, intésére, bátorítására. Csak Ő tudja, ki milyen problémával, nehézséggel küzd, vagy milyen öröme van, és az Ő csodája az, hogy az ige hirdetője által kimondott emberi szó isteni üzenetté magasztosulhat bennünk.

Áldott legyen Isten, hogy az imádkozás és igehirdetés által mégis közösségben lehetünk Vele és egymással.

Hegedűs Árpádné Ibolya

... az úrvacsorát

Megtisztelő, köszönöm, de nehéz ez a kérdés. Az Úrvacsora nekem Isten előtt való megállást, a Kereszt alá térdelést jelent. Hálát, hogy elfogadott engem, bűneimet kezébe tehetem, feloldoz. Túrmezei Erzsébettel együtt vallom: *"Gazdagokat elküldesz*

üresen, de éhezőt-szomjazót sohasem. Terített asztallal vársz! Köszönöm!" Ezen a Covid sem változtat, de nagyon hiányoztak, hiányoznak a testvéreim. A járvány idején ketten, a feleségemmel vettünk részt otthonunkban az istentiszteleten. Megvallom, nekem az Isten előtt való megállás szent. Nagyon hiányzott a templomi közösség. Lélekben igen, tevőlegesen az úrvacsorai jegyekkel élve nem tudtam úrvacsorázni.

Moórész János

... az adakozást

Bevezetésképpen szerintem mindenkinek nehezebb lett a mindennapi élete a „Covid vírus” megjelenése óta, de legalábbis, hogy nagymértékben megváltozott a megszokotthoz képest, azt biztosan

gondolom. A családommal online nézzük a YouTube-on a vasárnapi, ünnepi istentiszteleteket, és így éljük meg a tv képernyőjén keresztül nézve a hálaadást, az imádkozást, esténként pedig magunkban. Hála Istennek, hogy egészségesek vagyunk, van munkánk, és tudunk adakozni az anyagi kereteinkhez mérten. Azonban az adakozás sem a megszokott módon történik, ahogy vírus előtti időben az istentisztelet után az ajtón kifelé menet a perselybe helyeztük, hanem azt is online utaljuk. Pedig nagyon jó érzés megélni, amikor a papírpénzt bedugjuk a perselynyílásba, vagy ahogy halljuk a fém pénz koppanását. Még ha ez most teljesen más érzés is, lélekben ugyanolyan szívvel adjuk, mert a gyülekezet anyagi támogatása nem maradhat el a vírus miatt sem. Tudjuk, hogy most a „Covid-19” miatt egyre többen kerülnek anyagilag nehéz helyzetbe. Munka nélkül maradtak nagyon sokan, családoknak vannak megélhetési nehézségei, ezért én azt gondolom, hogy még nagyobb szükség van segíteni. Akik ezt

Hogyan éltem meg a Covid idején...

megtehetjük, segítenünk kell, ahol csak tudunk. Én is próbálok több helyen, nemcsak a gyülekezet keretén belül, de más rászorulóknak, segítő szervezeteknek is adakozni azzal a tudattal, hogy ezzel hozzájárulok, hozzájárulunk a segítség adásához. Ez nekem nagyon jó érzés. Szerintem mindenki a lehetősége szerint adakozzon, és ezzel sok nehéz helyzetbe jutott családhoz, emberhez eljuthat a segítség. Hála Istennek!

Jeneses János

... a közösséget

"Örvend mi szívünk, mikor ezt halljuk: A templomba megyünk. Hol Úr Istennek Szent Igéjét halljuk." (163. dicséret 1. versszak)

2020 márciusa, a vírus közbeszól... Eszemmel megértettem, de ahogy teltek a hetek, minden megváltozott. Furcsa szót tanultam meg: „sztrímelve” követhetem az igehirdetéseket. Örültem, amikor jó idő lett, és sikerült becserkészni a harangszót is a közvetítésbe. Elveszett az a közeg, ami az istentisztelet hangulatába vezetett. Itthon a sarokban, egy széken

felöltözve ültem, és követtem a vasárnapi igehirdetéseket. El-elgurult egy-egy könnycsepp, de "visszhangzott" a magányosság itthon. Nagyon jólesett, amikor húsvétra készülve a Harmathy család meghívott a családi áhítatukra. Megéreztem, hogy egy közösségben élni, egy közösségben megélni a for-

málódó hitet, mássá képes változtatni téged, engem. Az úrvacsorás istentiszteletnek azt gondolom, hogy csak az élménye maradt meg. Hiányzott a zsoltárok, dicséretek botladozó éneklése, de felettébb hiányzott, hiányzik a kórusunk éneke. Mégis köszönöm a mi Urunknak, hogy megadta ezt a lehetőséget, azt a technikát, amely ugyan elidegenít minket egymástól, de ebben a helyzetben mégis a gyülekezeti közösség megtartásához járul hozzá. Megköszönöm azoknak a "szürke eminenciásoknak" is odaadásukat, akiknek révén hozzájutottunk az éterben keringő igehirdetésekhöz.

Az Úr legyen a mi őriző pásztorunk! A feltámadásba vetett hitünk szője át a húsvéti ünnepeket!

Vaskóné Pántya Júlia

... az ifit

A kialakult helyzet miatt – ez idáig az istentiszteletek kivételével – sajnos nemigen volt rá lehetőségünk, hogy mi, ifisek személyesen, egymás társaságát élvezve találkozzunk, és beszélhessük meg azt, hogy milyen volt a hetünk a suliban, vagy épp kívül milyen szokatlan, illetve vicces dolog történt. Mindenki számára ezek a személyes találkozások, beszélgetések, ölelések, nevetések hiányoznak a legjobban az együtt töltött időből. November óta minden hónapban legalább egyszer van online ifi alkalmunk, illetve minden hónapban vannak imakörök, mikor négy-öt fős csoportokban hetente találkozhatunk online, vagy aki teheti, személyesen. Mégis ezek a találkozások nem ugyanolyanok, mint mikor egymás mellett ülünk, de abban nem különbözik, hogy Isten jelenlétét, szeretetét, gondoskodását, valamint a Róla való beszélgetést élhetjük át együtt, a képernyőkön keresztül is. Azonban hálásnak kell lennünk, hogy Isten engedi ezeket a találkozásokat, és az aggodalmaskodás helyett Őhöz kellene fordulnunk: *„Semmiért se aggódjatok, hanem imádságban és könyörgésben mindenkor hálaadással tárjátok fel kéréseiteket Isten előtt; és Isten békessége, mely minden értelmet meghalad, meg fogja őrizni szíveteket és gondolataitokat a Krisztus Jézusban.” (Fil 4,6-7)*

Aladi Lili

Remény nélküli reménység

„Reménység ellenére is reménykedve hitte...” Róm 4,18

Amikor ezeket a sorokat írom, éppen a járvány harmadik hulláma kezd felfutni. Sokan mégis bizakodnak, hogy egyre több vakcina érkezik az országba, az majd meghozza a megoldást. Ugyanakkor friss hír az is, hogy Izraelben már a lakosság felét beoltották, van elég vakcina az oltás folytatásához, de az emberek másik fele nem akarja beoltatni magát, és így nem tud kialakulni a nyájjimmunitás.

Ha emberekben, tudományban, vakcinákban, nyájjimmunitásban bízunk, bizony keservesen csalódhatunk. Ábrahám tudta, hogy egyedül Isten ígérete az, amibe még az emberileg teljesen reménytelen helyzetben is feltétlen bizalommal meg lehet kapaszkodni. Az elmúlt hónapokban a szíriai keresztyénekkal kapcsolatban hallottunk sokat erről a remény nélküli reménységről. Én most gyülekezetünk életéből szeretnék két időszakot felidézni.

Az egyik, bő száz éves történetet én is csak az egykori presbiteri jegyzőkönyvből ismerem. Az 1919-es proletárdiktatúra kezdetén gyülekezetünk lelkészét és néhány presbiterét rendőri felügyelet alá helyezték, a presbiteri gyűléseket betiltották, a fiú- és lányiskoláját, internátusát minden felszerelésével, vagyonával együtt államosították, az egyházközség minden más ingatlanát – a templom és a temető kivételével – elvették, bankbetétét elkobozták, a főgondnokot, aki a református iskola igazgatója is volt, letartóztatták, és kitiltották a városból, a kántort eltiltották kántori és más gyülekezeti szolgálatától. A gyülekezet erejét megsokszorozva fogott össze, hogy ebben a kilátástalan helyzetben is fenntartsa az egyházközség működését. Istennek hála mindez az állapot csak négy hónapig tartott.

A másik „reménytelen” történetnek már magam is részese voltam. 1999-ben indítottuk el felmenő rendszerben gimnáziumunkat egy elhagyott, lepusztult, teljes statikai megerősítésre szoruló épületszárnyban, a tűzoltósággal egy épületben. Ahhoz, hogy az első évben nélkülözhetetlen három osztályterem, egy tanári és a szükséges kiszolgálóhelyiségek megépülhessenek, indulásként 54 millió forintra volt szüksége az évi kb. 3 millió forint bevétellel gazdálkodó gyülekezetünknek. És akkor még hol volt a gimnázium teljes kiépítése, és ami ahhoz kellett, a tűzoltóság kiköltözése? Hogy a szülőknek se legyen kedvük hozzánk beírni gyermekeiket, a jelentkezések idején ellendrukkereink ilyen nyilatkozatokat tettek közzé az országos rádióban és sajtóban: ez egy „fantom iskola”, „a szülők becsapva érzik magukat”, ide még „a krétát sem érdemes megvenni”. Mi ez, ha nem a teljes reménytelenség? A gimnázium mégis elindult, amiért sokan dolgoztak, adakoztak, még többen imádkoztak, és mára az ország gimnáziumainak rangsorában stabilan a legjobb száz közt tartják számon.

Vajon emberek műve volt ez a két megmenekülés a reménytelenségből? Kétségtelenül kellett hozzá az emberek hite és erőfeszítése, de mindez semmit sem ért volna Isten értünk mindenhatóan cselekvő, végtelen szeretete nélkül!

„Keressétek először Isten országát és az ő igazságát, és mindezek ráadásaként megadatnak majd nektek.” (Mt 6,33)

Sikolya Zsolt

Megújul az iratterjesztés

Fülöp Zsolt és Fülöpné Molnár Marian sok éven át gondozták hűséggel gyülekeztünk iratterjesztését. Néhányan a gyülekezetből – Csaba Margit, Lázár Enikő, Nagy Emese, Wieland Brigitta és jómagam – most nagy lelkesedéssel fogtunk neki, hogy folytassuk ezt a szolgálatot.

A bejáratnál lévő könyvespolcokon több mint háromszáz könyv sorakozik, kb. száznyolcvanféle kiadvány, amelyeket szeretnénk a testvérek figyelmébe ajánlani, a könyvkínálatot folyamatosan frissíteni, pótolni. Célunk, hogy minden korosztálynak tudjunk az ő élethelyzetükhöz kapcsolódó, magas színvonalú keresztyén irodalmat kínálni, illetve azokat az irodalmakat megmutatni, amelyek a hitbéli elmélyülést segítik. Jelenleg a színes gyerekirodalom mel-

lett találhatóak nevelési, lelki fejlődést, életvezetést segítő könyvek, a Biblia egyes fejezeteit mélyebben tanulmányozó könyvek, a gyülekezetépítésről szóló kiadványok és a bizonytalanok, illetve az „úton járók” megerősítését támogató könyvek is. Mindemellett természetesen Énekeskönyvek és Bibliák is megtalálhatóak a polcokon. Ha lehetőség adódik, tervezzük „könyvvásárt” tartani, ahol még könnyebben megtekinthetők, kézbe vehetők a kiadványok.

Szeretnénk, hogy az iratterjesztés egy olyan hely legyen, ahol szívesen megállnak a könyvszerető testvérek, böngésznek a sokféle könyv között, beszélgetés alakul ki, ajánlják egymásnak az őket megérintő irodalmakat. Ennek kapcsán mélyebben megismerhetjük egymást és az újonnan a templomba érkezőket is.

Szeretnénk további könyvszerető testvéreket is bevonni a szolgálatba. Az istentiszteletek végén az iratterjesztésben mindig elérhetőek leszünk, szeretnénk, ha a testvérek megkeresnének bennünket ajánlatokkal vagy igényekkel.

„Csak az Úr ad bölcsességet, szájából ismeret és értelem származik.” (Péld 2,6)

Véber Zita

Könyvajánló

Os Guinness: Az elhívás – életünk céljának megtalálása és beteljesítése

Szeptember óta gyülekezeti bibliaköreinkben Os Guinness Az elhívás című könyvét olvassuk heti beszélgetéseinkhez. A szerző neve nem véletlen egybeesés, a híres sörfőző család leszármazottja, amely család sok keresztyén misszionáriust is adott a világnak, és Os személyében immár korunk egyik meghatározó keresztyén gondolkodóját és apológétáját. A könyv címe megadja fő témáját is: mit jelent egy keresztyén ember életében Isten elhívása, és milyen belső, énünkből fakadó és külső, a környezet által okozott hatások akadályozhatnak bennünket erre a megszólításra való megfelelő és határozott válaszban. Az elhívás alapdefiníciója kettős. Az elsődleges elhívás mindenkinek ugyanaz: Isten magához és Jézus követésére hívja a benne hívőket. A másodlagos elhívás pedig, az elsődleges elhívásra adott válaszként, abban jelenik meg, hogy mindenki, mindenhol és mindenben neki engedelmeskedve éli életét. Utóbbi szempontjából a minden szó szerint értendő: elhívásunk nemcsak vasárnapra, az istentisztelet idejére szól, hanem életünk minden területére, beleértve a

családot, munkát, szabadidőt, barátokat és szolgálatainkat is. A könyv olvasása nem könnyű, maga a szerző is maximum napi egy fejezetet javasol. Magam ilyen módon 2012 nyarán olvastam először a könyvet, és nagymértékben hozzájárult ahhoz, hogy Isten hívására jó választ tudjak adni, és megértsem, hogy Ő nem részeket, hanem teljes valómat hívja egy izgalmas és kalandos életre. Emiatt is nagy szeretettel ajánlom mindenkinek a könyvet olvasásra, elgondolkodásra, hitünkben való elmélyülésre.

Szalai Zsolt